

ἀργυρολογίαν ὑπὸ τὸ πρόσχημα τῆς θρησκείας; Ἡ ἀδιαφορία ἡμῶν πρὸς τὰς τοιαύτας καταχρήσεις καθιστᾷ ἡμᾶς λίαν ὑπεύθυνους ἔνώπιον τοῦ Θεοῦ καὶ ἀξιωματίους παρὰ τοῖς ἀνθρώποις. Ἄν δὲ ἐπιτρέπηται ἡ περιαγωγή ἀγίων εἰκόνων ἢ λειψάνων πρὸς ἀργυρολογίαν, ἀνάγκη να ἐπιτραπῆ πᾶσι τοῖς βουλομένοις καὶ χριστιανῶν εἰς ἀργυρίων καὶ οὐχὶ ἐπίουσι μόνον ἂν ἡμῶν τοῦτο εἶνε κακὸν καὶ σκανδαλώδες, εἴταν μάλιστα γίνηται ἀνευ προσκλήσεως καὶ ἀνευ ἀνάγκης τινός, διατι γινώσκως δὲν κωλύεται καὶ ἀσθητικῶς δὲν ἀπαγορεύεται; Πῶς εἶνε λοιπὸν ἡ προνοικία περὶ τῆς ἀνορθώσεως τοῦ κληροῦ ἡμῶν καὶ περὶ τῆς ἀνοψώσεως τοῦ ἐκπεπαιωκότος γοῆτροῦ τῆς ἐκκλησίας; ἢ μὴ νομίζομεν οἱ δια τῶν τοιούτων μέτρων τρέφομεν καὶ ἐξεγείρομεν τωτηρικῶς τὸ ἀδρανὸν θρησκευτικὸν αἴθημα ἡμῶν; πολλοὺ γὰρ καὶ δεῖ.

Καὶ δὲν ὑποχρεοῦσθαι, κύριοι ἀρμόδιοι μόνον εἰς τὴν δια παντός παρακώλυσιν καὶ ἄρσιν τῶν τοιούτων καταχρήσεων, ἀλλ' ἔχετε καθήκον ν' ἀποδώκετε καὶ τὰ ὄργανα ἐκεῖνα τῆς διαφθορᾶς τῆς κοινωνίας ἡμῶν, ἅτινα ὑπὸ τὸ πρόσχημα τῶν θεατρικῶν παραστάσεων καὶ τῶν μουσικῶν συναυλιῶν μεταδίδουσι τὸ δηλητηριεὲς τῆς κακοηθείας καὶ τῆς ἀκολασίας εἰς ὅλας τὰς κοινωνικὰς τάξεις καὶ ἐπιτείνεται οὕτως ὁσημέραι ἢ πρὸς τὴν ἠθικὴν ἀδιαφορίαν τῶν νεωτέρων καὶ ἢ τῆς σωφροσύνης καταρροῆς παντων. Ἄν οἱ πρόγονοι ἡμῶν Ἕλληθης καίπερ μὴ ἀκούσαντες τὴν ἠθικὴν τοῦ Εὐαγγελίου ἑρπύοντικὸν ὅμως πολὺ, ὡς βεβαίῳ ἡμᾶς ἡ ἱστορία, περὶ τῆς ἠθικῆς διαγωγῆς τῶν πολιτῶν, τίνα ἀπολογίαν ἔχομεν ἡμεῖς οἱ ἀπόγονοὶ τῶν χριστιανῶν οἱ πρὸς πᾶσαν μὲν ἠθικὴν ἀρετὴν εἰρωνικῶς ἔχοντες, πρὸς πᾶσαν δὲ ἡδονὴν ἀναιδῶς καὶ προθύμως παραδιδόμενοι;

Ἐρχαῖον χειρόγραφον βιβλίον

καὶ

Χρονικά τινὰ ἐναυθῶ σημεῖώματα

Ἐὐαγγελιστῆς ἐν Ἀδριανῶν προέβλεψε καὶ Ἀπόστολος Πατακωστατίνου ἀνομιῶν εἰς τὴν πεκαλιωμένην οὐλοκον ἀνεκάλυψεν ἀρχαῖον χειρόγραφον βιβλίον ἐκ γράφου σκληροῦ καὶ λίου, κερτίνου, ἐξέλι καὶ ἰσχυρῶς δεδμημένον περιέχον δι' λόγους τοῦ ἐν ἀγ. πατρὸς ἡμῶν Ἰω. τοῦ Χρυσοστόμου καὶ βίβλος ἀγίων τειῶν.

Τὸ χειρόγραφον τοῦ βιβλίου ἔχον σφῆμα δον καὶ πάχος περὶ τὰ 5 ἐκατόστα τοῦ γαλι. μέτρον ἀνάγεται καθὰ ἐκ τοῦ αἵματος τῆς γραφῆς ἐξάγεται, εἰς τὸν 18. ἢ 19. αἰῶνα μ. Χ. Περιέχει δὲ ἐν πρώτοις ἀποκρυφῶς τὴν ἱσθ. Εὐαγγελίου περὶ τῆς μεταστάσεως τῆς Θεοτόκου, ὃ ἡ ἀρχὴ λέπει. Σελίδας δὲν γέρει τὸ βιβλίον. Ὁ εἰς τὴν ἐκείστον κεφαλαῖον κοσμεῖται διὰ ἡλιασίου τινός ἢ κοσμημένου καὶ εἰς γεγραμμένον διὰ κινναβάρου ἐρυθροῦ. Ἐπίσης καὶ τὸ κεφαλαῖον γράμμα, εἰς ὃ ἀρχεται ἕκαστον κεφαλαῖον, διακρίνεται διὰ τὸ ἐκ μεγέθος καὶ τὸ κέρτημα. Ἐντὺς δὲ τῆς συνεχῆς τοῦ λόγου αὐτῶν κεφαλαῖον γράμμα ἀπάργει τὸ δὲ ε, καὶ ν, γίρονται ἀνωθεν κειμένας διπλάς, ὡς τὰ διαλυτικὰ σημεῖα τῶν δευθόγγων (ὡς ἡ καὶ ἔ). Ἡ γλῶσσα δὲ ἀρχαῖου, τὰ δὲ ὀρθογραφικὰ λάθη ὁμοῦ ἀφήματα, αἶε ἀλιγάρθμα.

Περὶ ἢ ἐπιχειρήσομεν τὴν ἀναγραφὴν τοῦ περιεχομένου ἑκάστον κεφαλαῖον, αἰρητικῶς μὲθα ὡδε, δεῖ ἐν τοῖς περιθωρίοις τοῦ βιβλίου ἐπάργουσι πολλὰ ἀρχαῖα καὶ ἰστορικὰ ὀρθογραφικὰ ἀντιγράμματα ὡς εἴης:

- + Ὁ Ἀρτίος Πολύκαρπος καὶ ἐν Χῶ (πάντων ἡμῶν.
- + Ὁ Δημητρίδος Ἀθαλάδος.
- + Ὁ Φιρόλων Βεργιμῆν.
- + Ὁ Ζητοῦσιος Θεογάνης.

Πλὴν τῶν ἀνωτέρω ὀρθογραφῶν γέρεται καὶ ἐκώμιον ἐν περιθωρίῳ τοῦ Ζητοῦσιου Ἰωαννῆσιου. Καὶ ἐκ μὲρ τῶν ἀρχαίων ὁ μὲρ Ἀρτίος Πολύκαρπος γέρεται τῷ 1818 φωνῶν ἐκ Ἀρτίος; ὃ αὐτὸς ἐπαρῆθε τὸ

δεύτερον ἦν τῷ 1822 διαδεξιμένος τὸν ἐφορηθέντα Θεοδώρου, τὸν ἀπὸ Βελίας, ὅτε καὶ ἐγορεύθη ὑπὸ τοῦ Δράμα.λθ. Ὁ δὲ Δημητριάδης Ἀθανάσιος γένεταί τῷ 1794 ἀπαρθεὶς εἰς τὸν μητροπολιτικὸν θρόνον Δημητριάδος (Παράβ. Ζωσιμῆ Ἐφορημνί-
του Ἡμερῶν. ἡ Φήρη τὸμ. Γ'. τοῦ 1888 σελ. 110. Ἴδθα καὶ ἡ πατριαρχ. πράξις δη-
μοσιεύεται ὡς καὶ τὸ συγγίλιον τῆς ἀποκα-
ταστάσεως τῆς Δημητριάδος εἰς μητρόπολιν
σ. 111). Τὸν δὲ Φερσαίων Βενιαμῖν ὡς
καὶ τὸν Ζητοεπίου Θεοφάνη καὶ Ἰωαννί-
κιστ ἀγορεύειν πότι ἤρσαν.

Ἀθῶνον πῶς περιέπεσε τὸ προκείμενον
βιβλίον εἰς τὰς χεῖρας τῶν ἀνωτέρω ἀρχι-
επίων, οὐκ εἶναι πολλὰ ὡς εἰπομεν, ὑπεγράψαν
τὰ ἑαυτῶν ὄνόματα.

Πῶς τοῦτον εἴρηται σποραδικῶς καὶ
τῶν χροσικῶν σημειώματα γεγραμμένα ἐπὶ
μεταγενεσιώτας ἀμβροθε χεῖρας ἐν τοῖς πα-
ρθερίοις.

1) † ἁ Ἔτος αἴψῃ (= 1794) μαρτίῳ
α'. γράφο κατὰ, Ἀγαθώστοις τοῦ Κυρίου
διὰ ἐνδοξοῦς.

2) † ἁ Ἔτος Ἰπά (= 7,081 ἁ κ. κ.
= 1873 ἀπὸ Χριστοῦ) τὸν μῖνον Ὀκτώ-
βριον... (λίξις δυσὸμβλήτου) ἡμέρη περ-
πη (ἔπειτα λίξις δυσὸμβλήτου ἔχλα-
σαν...)

3) ἁ Ἐπέσθη τὸ παρὼν βιβλίον ἐπάρχη
καὶ ἐπί τῆς ἐξῆς καὶ σεβασμίας Μωϋσῆ τοῦ
ἀγ. Ἰωάννου προγίτου προδρόμου καὶ ἀπο-
στόλου...

Σημ. Ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ Ἀλμεροῦ οὐδαμοῦ
ἐπάρχη τοιαύτη νοή. Μήπως μετηγεγνη ἐκ
τῆς ἐν Πορταριά κοινότης τοιαύτης Μωϋσῆ;

4) † ἁ Ἔτος 1795 ἤθεο ἀκρίθια μεγά-
λη σφοδρά ἔπον ἐκείνῳ ἔσθην τὰ χαλάση ὁ
κόσμος. Στάθης κόμηνος.

5) = 1831 Γράφο κατὰ οἰκονόμος ἐπὶ
ἤθεο ὁ μπλαταθὸς καὶ Ἰωαννο τὸ χορδὸ Ὀ-
κτωβρίου 2ο. (ποιορ χωρίον;

6) ἁ Τῷ Θεοφιλοτάτῳ καὶ μουσικωτάτῳ
ἀγίῳ ἐπισκόπῳ τῆς ἀγιωτάτης ἐπισκοπῆς Ζη-
τοεπίου ἱεροῦ διὰ αὐθέντος καὶ δεομένου Ἰωαν-
νίτικου πολλὰ τὰ ἔσθην.

7) ἁ Ἀθανάσιος ταπεινὸς ἐν παιδαγω-
γίᾳ (1) γράφο ἴσως 1816.

(1) Οἱ δημοδιδάσκαλοι οὕτως ἐκαλοῦντο

εἴτε. Παράβ. καὶ Ἐλδοραδ. Ἐπίθ. Νεολό-
γου τὸμ. Γ. ἀρθρον «Παιδεία καὶ Πτωχεία»
τοῦ κ. Μαρκοῦλ Γεδιῶν. — Καὶ ἡμῖς ἐν
Ἀθῶνῳ εἴρημεν τοιοῦτον σμῆλωμα, ἀντι-
δοτορ ἴτι, ἔσθην ὁ διδάσκαλος αὐτοκαλεῖται
ἐλάχιτος ἐν παιδαγωγίᾳ. Ν. Ι. Γ.

—ο—ο—

ΠΑΡΕΚΤΡΟΠΗ

Παρακαλοῦμεν τὸν γράψαντα ἐν τῷ 70
ρόλλῳ τοῦ Ἱεροῦ Συνόδου τὰ ἀρεθίδιου
περὶ τῆς Μ. Πέμπτης ἐνῷ ὑπάρχει καὶ τὰ
ἐξῆς. «Κατὰ ταύτην κοινωνοῦσι καὶ εἰ εἰ
ἁμαρτήματα στερηθέντες τῆς θείας κοινω-
νοίας, ἵνα δηλώση σαφῶς τίνα εἰσὶ τὰ ἁμαρ-
τήματα τὰ φερόντα τῆς θείας κοινωνοίας κα-
τὰ τὸν ἄλλον καιρὸν καὶ συγγορεύονται
κατὰ τὴν Μ. Πέμπτην τὰ κοινωνοῦσιν εἰ ἔχον-
τες αὐτά; τίς κανὼν τῶν συνόδων ἢ τίς πατὴρ
τῆς ἐκκλησίας ἡμῶν λέγει τοῦτο; ὁ Ἀπόστ.
Παῦλος ἐν τῇ α' πρὸς Κορινθ. ἐπιστ. (ικ.
17) γράφει «ὅστις δὲ ἂν ἴσθην τὸν ἄρτον
τοῦτον ἢ πίνῃ τὸ ποτήριον τοῦ Κυρίου ἀνα-
ξίως ἔσθης ἔσται τὸ σῶμα μου καὶ τοῦ αἵ-
ματος τοῦ Κυρίου» εἰ πατέρες εἰ συγγρά-
φαντες τοὺς κανόνες ἐμποδίζουσι τοὺς ἐν ἁ-
μαρτιαῖς χριστιανούς; νὰ μετέχῃσι τῆς κοι-
νωνοίας τῶν ἁγνάντων μυστηρίων, τοὺς μὲν 2
ἔτη, τοὺς δὲ τρία, τοὺς δὲ 5 καὶ ἄλλους 8·
οὐδαμοῦ εἰ λέγουσιν εἰ εἰ ἁμαρτήματα
στερηθέντες τῆς θείας κοινωνοίας νὰ κοινω-
νοῦσι τὴν Μ. Πέμπτην. Πῶς λοιπὸν ὁ Ἱε-
ρὸς Συνόδος, τὸ ὄργανον τῆς ἱερᾶς συνό-
δου τῆς ἐκκλ. τῆς Ἑλλάδος λέει τοῦτο; μή-
πως ἴγνεντο τοιαύτη τις σύνοδος καὶ ἐξέδει-
κε νόιους κανόνας καὶ νόις ἰγκυκλίους τοὺς
ὁποίους ἡμῖς ἀγονοῦμεν; ἀλλὰ ἐν πιστεύο-
μεν. Ὁ Ἱερὸς Χρυσόστομος λέγει (ἐπιλ. εἴ'.
πρὸς Ἐβρ.) «Πολλοὶ τῆς θουσίας ταύτης ἔ-
πιξ μεταλαμβάνουσι τοῦ παντός ἵναυτου,
ἄλλοι δὲ εἰς, ἄλλοι δὲ πολλῶς» εἰ ἐν ε-
ρήμῳ ἀπαξ τοῦ ἵναυτου μετέχουσι, πολλῶ-
κις δὲ καὶ διὰ δύο ἔτη. Τί οὖν; τίνας ὑπο-
δεχόμεθα; τοὺς ἀπαξ, τοὺς πολλῶκις, ἢ τοὺς
ὀλιγάκις; οὔτε τοὺς ἀπαξ, οὔτε τοὺς πολλῶ-
κις, οὔτε τοὺς ὀλιγάκις, ἀλλὰ τοὺς μετὰ κα-
θαροῦ συνειδότες, τοὺς μετὰ καθαρᾶς κερ-
δίας τοὺς μετὰ βίου ἀνεπιλήπτους.

(ἐκαλοῦνθα)